

796 Magyar Nemzet

Kedd, 1973. február 6.

Magyar

S P O

Pillanatképek a Műjégről

Furcsa dolog, hogy egy kétmillió nagyvárosban kimondja az ember a szót, hogy „Műjég” — s ezt hallva, senki sem medítál, melyik korcsolyázóhelyről lehet szó, hanem mindenki ugyanarra gondol: a városligeti Műjégpályára. A Magyarázat egyszerű — és szomorú is: valóban nem kell tanakodni, hogy a sok közül melyik műjégpályáról, esetleg jégstadionról lehet szó. Budapestben egyetlen olyan műjégpálya van, amely a korcsolyázni kívánó közönség rendelkezésére áll: a városligeti.

Amikor 1926-ban először készítették itt műjeget, dagadt a korcsolyázók melle a büszkeségtől. Ma már nem dagad és soká nem is fog.

Gébert Pál, a városligeti pálya új és agilis igazgatója mondta el, hogy bármekkora is a műjég igénybevétele, képtelenek rentábilissá tenni az üzemeltetést. Olcsó, nagyon olcsó a korcsolyázás. A felnőttek 300 forintért válhatnak bérletet a teljes szezonra, vagyis százhusz napra. Ha csak másodnaponként akarnak korcsolyázni, akkor 150 forint az ár. A diákok pedig 150, illetve 75 forintot fizetnek az évadra. A napijegy 6,20 forintba kerül. Hiába van 7000 bérletes, hiába zsúfolt a pálya, a bevételből nem lehet fedezni a kiadásokat. Több mint 60 alkalmazott bérlet kell kifizetni, kezelni kell a hűtőgépeket, a ruhátárakat, jegyszédőkre, pályamunkásokra van szükség s ezekhez a kiadásokhoz jönnek a nem éppen olcsó, egyéb üzemeltetési költségek.

Tehát, ha az egyetlen meglevő pálya fenntartása sem rentábilis, miből épüljön a következő és a harmadik, a negyedik — amire pedig nagy-nagy szükség lenne. Ugyis annyira kevés nálunk a téli sportolási lehetőség. Sielésre ritkán van alkalom, maradna tehát a korcsolyázás. A Műjégpálya viszont alig-alig bírja a közönség ostromát.

Nézegettem vasárnap a korcsolyázókat. Olyan a zsúfoltság a pályán, mint a Nagykörút járdáin csúcsforgalomban. A jégfelület 10 800 négyzetméter, és szombat—vasárnaponként 5—8000-en korcsolyáznak rajta. Néha úgy összezsúfolódnak, mintha a 6-os villamoson utaznának. Tipegnek a 3—4 éves kislányok, száguldoznak a 16—18 esztendősenyek. És bármennyit is könnyörög egy női hang a hangszórókon, papák és mamák, nagypapák és nagymamák utcai cipőben csoszognak a jégen, tutujgatják csemetéjüket, unokájukat. Közben rágyújtanak, eldobják a cigarettavéget és az utánuk jövő akkorát hasal, hogy feltörli az egész jeget.

Pedig az igazgató okos ötlettel kialakította az úgynevezett C-pályát: elkerítette az egyik sarkot és itt a kezdőknek, a gyerekeknek van háborítatlan helyük. Nem kell félniük, hogy valamelyik viharos tempójú

fiatal elsöpri őket. A C-pálya egyik részében az edzők működnek. Tíz forintért váltható oktatójegy és ennek ellenértékéért az edző 20 percen át tanítgatja korcsolyázni a gyerekeket. Oktatójegy alig fogy, mégis egyfolytában dolgoznak az edzők. *Ki tudja: a gyermekszereket vezérli-e őket, vagy netán az, hogy egyenesen nekik fizetik ki a szülők a honoráriumot?*

De hát ne tételezzünk föl rosszat senkiről sem, hiszen mostanában viszonylagos rend van a pályán. Az új igazgató szigorú és a műjégen tölti minden napját, a vasárnapokat is. Kora reggeltől este nyolcig. Szépen, menetirányban köröznek a korcsolyázók, az egykori hangos botrányok megszűntek, nincs verekedés, a pálya rémei más szórakozást választottak maguknak. Így is előfordul, hogy egyszer-egyszer rendőri segítséget kell kérni, de csupán azért, hogy sikerüljön megfékezni egy-egy bőrbe nem féro ifjú embert, aki abban leli örömét, hogy a kicsinyeket felbuktatja.

A szerencsések bejutnak az úgynevezett „ketrecbe” — a 400 méter hosszú, ellipszis alakú pálya közepén levő jégre. Itt általában a jelen és a jövő versenyzői edzenek; a jégiskolások, a műkorcsolyázók, a korongozók. Szombaton és vasárnap 2—2 órára a BSE természetbarát szakosztályának korcsolyázói jutnak be az exkluzív területre. *A BSE az egyetlen klub Budapesten, amely a sportot szórakozásból űző fiataloknak és időseknek egyaránt korcsolyázási lehetőséget nyújt.*

Ez a két-két óra kedves színelváltás a Műjégpályának. Tizenhat évesek és hetven esztendősek siklanak, ugranak, táncolnak a jégen — meglepő ügyesen, gyakorlottan. Benkó Judit, a klub természetbarát szakosztályának titkára mondta el, hogy a 300 fős természetjáró gárdából mintegy 30—40-en korcsolyáznak rendszeresen a téli hónapokban, nyáron pedig gyalogtúrának eveznek. Görgényi Andrásné, a külkereskedelmi főiskola adjunktusa fogja össze az idősebbeket, Papp Márta, egyetemi hallgató pedig a fiatalabbakat. Nagy az egyetértés köztük, kitűnő az össz munka.

Amikor a hangszórón megszólal „A füttyös” című zeneszám, a „ketrec”-ben levő társaság jó része — fiatalok és idősebbek egyaránt — azonnal csoporttá szerveződik és három sorokba rendeződve, látványos, hatütemű táncot mutatnak be, teljes összhangban a zenével és egymással. Vérbeli amatőrök mindannyian, de „profi módra” táncolnak: Rozgonyiné, dr. Csuri Júlia; Schwimmer Ernő; Madarász György, Horkay György és a többiek, persze Görgényiné, illetve Papp Márta is.

Aztán felhangzik egy újabb zeneszám és ekkor félrehúzódik mindenki, teret adva a

csoport két „sztárjának”: Jerome Ágotának, akinek mozgásán látszik, hogy pantomimművész és dr. Ugray Andornak, akinek a táncán viszont nem látszik, hogy főorvos a foglalkozása. Azt hinné az ember, valódi jégtáncost lát, pedig csupán diákként műkorcsolyázott, aztán tíz esztendeje kezdte újra a jégtáncot. Fantáziadúsan koreografált, elegánsan megkomponált jégbalettet mutatnak be, s amikor vége a számnak, a jégen szokatlan módon a többiek, a csoport tagjai tapsal honorálják a mutatós produkciót.

Utána minden folyik tovább a szokott módon. A körpályán ezernyi színesruhás korcsolyázó kavalkádjá, belül a ketrecben a gyakorlás, a C-pályán pedig a tipegő gyerekek kedves kis próbálkozásai. Délután kettőtől tart ez így. Ekkor szünet következik; letakarítják a jégről a vastaggá nőtt csillogó jéport, amit a korcsolyázók vágtak föl, majd az ügyes Rolba-gép lecsiszolja, fölönti a jeget és két óra múltán friss, sima jégfelület várja a korcsolyázókat és kezdődik újra a rület a körpályán, s tart egészen este nyolcig. Éjjel pedig újra fagyasztanak, a gépekből egyfolytában ömlik a százkilométernyi csőrendszerbe az ammóniákkal hűtött só.

Március első vasárnapjáig tart nyitva a műjég és ha nem kell sürgősen teleengedni vizet a tavat, akkor felújítják a csőrendszert. A régi, századeleji épületet pedig mindenképpen renoválják. Egymillió forintot kap idén rekonstrukcióra a Műjégpálya.

Nagyon ráfér.

Zsolt Róbert